

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (16)

Este Domnul Isus „Împăratul nostru”?

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.07.2021, Actualizat: 13.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Deoarece în multe cântece se cântă despre Domnul Isus ca Împărat, dorim în acest capitol să ne ocupăm de întrebarea dacă Domnul Isus este „Împăratul nostru”. Pentru că în spatele acestor cântece se ascunde foarte adesea o întregă orientare teologică, de care mulți nu sunt deloc conștienți. Este vorba de așa-numita Teologie a Împărăției (*Dominion Theology*).

Conform acestei teologii, se va ridica o nouă generație de credincioși, care echipată cu puteri supranaturale va învinge orice împotrivire la Evanghelie. Astfel, toate națiunile vor fi câștigate pentru Evanghelie. Când acest lucru va fi realizat, va veni timpul ca Hristos să se întoarcă. Credincioșii îi vor preda apoi Împărăția.

Cântecele Împăratului sunt foarte des scrise special pentru așa-numitele marșuri ale lui Isus. Domnul Isus trebuie proclamat pretutindeni ca Împărat. Conform acestei teologii, Domnul Isus va reveni doar atunci când toate lucrurile de pe pământ îi vor fi supuse. El va primi atunci, ca să zicem așa, împărăția din mâna noastră. Nu este nevoie să menționăm în mod special faptul că există o porție bună de îndrăzneală și aroganță. Mai mult, la baza acestei viziuni se află o ignorare completă a ceea ce au profetizat profeții și ceea ce ni se spune în mod repetat în Evanghelii, în epistole și în Apocalipsa: supunerea nu se face prin Evanghelie, ci prin judecată!

Dacă permitem ca în cărțile noastre de cântări să se introducă cântările Împăratului, mai devreme sau mai târziu această măsură se va dovedi a fi un cal troian. Deja astăzi chiar și în unele cărți de cântări ale așa-numitei mișcări a fraților mai mult de 30 la sută din cântări provin din mișcarea carismatică. Astfel, cântările Împăratului servesc mai mult sau mai puțin ca un „drog de acces”. Odată ce aceste gânduri sunt instalate cu succes, urmează următorul pas. La multe zile de tineret și conferințe ale tinerilor, de asemenea și în cercurile așa-numitei mișcări a fraților, cântarea de laudă carismatică cu muzică tare, efecte de lumină și sisteme de ceață s-a impus între timp.

De aceea vrem să ne luăm puțin timp pentru a lua în considerare și acest aspect aparent secundar. Dacă înțelegem bine acest aspect, nu vom cădea în plasa falsei închinări a cercurilor carismatice.

Domnul Isus este Împărat. Este și rămâne ceva foarte deosebit dacă ne ocupăm cu ființa și Persoana Domnului nostru. Se întâmplă atât de ușor că uneori o facem doar din interes pur teologic, uitând cu cine avem de-a face. El trebuie să fie permanent „Împăratul inimilor noastre”, așa cum se spune într-o cântare. Afecțiunile și sentimentele noastre trebuie să fie pentru El; înaintea Lui vrem să ne plecăm cu venerație. Domnul Isus Se prezintă inimilor noastre în atât de multe feluri diferite, încât un singur mod de a-L descrie nu ar fi suficient.

Domnul Isus este chiar „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 17.14; 19.16; 1. Timotei 6.15). În Vechiul Testament a fost anunțată venirea unui Împărat al gloriei (Psalmul 24.7). Acolo era vorba despre fiul lui David, care urma să dețină tronul regal peste Israel (Ieremia 23.5). Când S-a născut Domnul Isus, Dumnezeu a avut grijă ca oamenii dintre națiuni să îi aducă glorie împărătească, chiar dacă reacția celor din Ierusalim a fost doar de consternare când au întreat: „Unde este Împăratul iudeilor care S-a născut?” (Matei 2.2,11). Domnul Isus Însuși confirmă, de asemenea, „buna mărturisire făcută în fața lui Pontiu Pilat”

(1. Timotei 6.13): „Tu zici că Eu sunt Împărat” (Ioan 18:37). Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim șezând pe un mânz, s-a împlinit Scriptura: „Iată, Împăratul tău vine la tine blând și călare pe măgar, chiar pe măgăruș, mânzul unei măgărițe” (Matei 21:5; compară cu Zaharia 9.9). De asemenea, Dumnezeu a avut grijă ca, contrar voinței conducătorilor iudei, pe cruce să se scrie: „Acesta este Împăratul iudeilor” (Luca 23.38).

Dar Împăratul a fost respins de poporul Său, Israel, și a fost dus la cruce. Domnul Isus spune: „Dar acum Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18.36). Ținutul în care El va fi recunoscut acum va fi în ceruri. Cu toate acestea, trebuia să existe o Împărăție și pe pământ. Domnul Isus vorbește în evanghelia după Matei 13 despre existența unei Împărății pe pământ cu un caracter tainic. Împărăția vizibilă anunțată a păcii nu avea să vină deocamdată, ci urma să existe o Împărăție a lui Dumnezeu cu caracter invizibil (compară cu Matei 13.11). În prezent, Împărăția lui Dumnezeu nu constă în lucruri materiale ca în Împărăția păcii - nu în mâncare și băutură -, ci constă în „dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17). În acest moment, în această Împărăție nu există un Împărat vizibil pe pământ. Supușii Împăratului ar trebui să aparțină acestei Împărății spirituale invizibile de pe pământ. Cele zece parabole despre Împărăția cerurilor din Matei 13-25 vorbesc foarte clar despre acest lucru. Așadar, există și astăzi un domeniu în care poți să fii de partea Celui care a fost respins ca Împărat aici pe pământ și să te supui cu bucurie poruncilor și rânduielilor Sale.

Domnul Isus va fi Împărat în viitor

Vrem să înțelegem din toată inima faptul că Împărăția vizibilă asupra lui Israel este în viitor. Așa L-au întrebat ucenicii pe Domnul după înviere: „«Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?» Și El le-a zis: «Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate»” (Faptele apostolilor 1.6,7). Iar apostolul Petru spune mai târziu: „... ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit mai dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească *până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor*, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime” (Faptele apostolilor 3.20,21). Așadar, Împărăția ar trebui încă să vină în forma anunțată, adică Biserica nu l-a înlocuit pe Israel, ci ea este o intercalare în căile lui Dumnezeu cu Israel. Prin urmare, trebuie să ne punem astăzi întrebarea, mai ales pe baza epistolelor Nouului Testament: Care este relația noastră cu Împăratul și cu Împărăția legată de El, despre care Dumnezeu „a vorbit prin gura sfinților Săi profeți din vechime” (Faptele apostolilor 3.21)?

Relația noastră cu Împăratul respins

Această întrebare pare să fie rezolvată rapid pentru mulți, iar pentru ei nu există nicio îndoială: Domnul Isus este și Împăratul *meu*. *Îl slujesc* pe Împărat. - Evangheliile vorbesc despre Împărăția lui Dumnezeu și, de fapt, putem traduce acolo și cu „Regatul lui Dumnezeu”. Așadar, dacă avem de-a face cu un regat, atunci trebuie să existe și un împărat, se concluzionează, iar acest împărat este Isus Hristos. Eu sunt în această Împărăție, deci Isus este Împăratul meu. Și dacă El este Împăratul meu, atunci ar trebui să mă adresez Lui ca atare.

Întrebarea este, desigur, dacă aceste concluzii sunt într-adevăr atât de evidente pe cât par. Să trecem în revistă concluziile una câte una:

- *Există un regat, deci există un împărat.*

Citim în Luca 19.12: „Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă”. Evident, a existat o împărăție care nu avea încă un împărat. Numai pentru faptul că există o împărăție nu înseamnă neapărat că Hristos este deja Împăratul acestei împărății. Nu spunem că El nu ar fi, ci că noi nu putem trage concluzia că acest lucru este de la sine înțeleș.

- *Dacă este un împărat, acesta este Isus Hristos.*

Este interesant că într-adevăr citim adesea despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Împărăția cerurilor, dar niciodată despre *împărăția lui Isus* sau despre *împărăția lui Isus Hristos*.¹ În Faptele apostolilor 8.12 acestea sunt chiar separate: „Dar, când l-au crezut pe Filip, care vestea Evanghelia despre Împărăția lui Dumnezeu și Numele lui Isus Hristos ...”. Termenul „Împărăția lui Dumnezeu” exprimă faptul că Dumnezeu domnește aici, iar termenul „Împărăția cerurilor” exprimă faptul că această împărăție este condusă din ceruri sau că, după cum se exprimă Daniel, „cerurile domnesc” (Daniel 4.23).

- *Dacă sunt în Împărăția în care Isus Hristos este Împărat, atunci El este și Împăratul meu.*

Chiar dacă mă aflu într-o astfel de Împărăție, trebuie să mă întreb dacă sunt în slujba aceluia Împărat sau dacă am o altă relație cu acest Împărat. Există diferite relații în fiecare împărăție: sunt oameni de rând, servitori, familia regală, chiar și diplomați din alte țări. Toate aceste grupuri au relații diferite cu împăratul și au privilegii diferite, dar și puncte comune. De exemplu, copiii împăratului, servitorii și chiar oamenii de rând trebuie să asculte de prescripțiile împăratului, dar nu și diplomații.

- *Dacă Isus Hristos este Împăratul meu, atunci ar trebui să mă adresez Lui ca atare.*

Vor exista cu siguranță diferențe în ceea ce privește forma de adresare: oamenii obișnuiți și servitorii i se vor adresa împăratului cu „împăratul meu”, iar copiii împăratului vor spune mai degrabă „tati” sau „tată”. Diplomații vor vorbi probabil doar despre împăratul acestei sau acelei țări. Acest exemplu este doar pentru a arăta că există diferențe și că nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzia: dacă Domnul Isus este Împărat, atunci El este și Împăratul „nostru” sau „al meu”. Mulți sunt de părere că Îi facem Domnului o onoare deosebită dacă ne adresăm Lui cu „Împăratul meu”. Dar, așa cum am menționat deja în altă parte, trebuie să ne întrebăm dacă, de exemplu, un tată care este director al unei companii ar dori ca fiul său să i se adreseze cu „domnule director”.

Vrem să continuăm să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la relația în care am intrat cu Împăratul Isus. Această cercetare este foarte interesantă și va dezvălui ceva la care probabil nu ne-am fi așteptat. Cu siguranță că am fi fost cu toții mulțumiți să luăm un loc în

picioare în curțile casei Împăratului (compară cu Psalmul 84.10) și să ne închinăm în fața Împăratului Isus. Vrem, desigur, să ne închinăm în fața Domnului Isus, dar la sfârșitul acestui capitol poate/sperăm că pentru un alt motiv.

Apelarea Domnului în Noul Testament

În mod surprinzător, niciun scriitor din Noul Testament nu se adresează Domnului Isus ca Împărat. Chiar și propriii Săi ucenici, care se așteptau la o Împărăție în adevăratul sens al cuvântului, nu l se adresează *niciodată* cu numele de Împărat. Nici o rugăciune nu este adresată Împăratului, întotdeauna se vorbește despre Isus ca *Domn*. În Faptele apostolilor, cea mai veche mărturie despre creștini, apostolul Pavel îi spune temnicerului: „Crede în *Domnul* Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16.31). Apostolii au dat „mărturie despre învierea *Domnului* Isus” (Faptele apostolilor 4.33); oamenii au fost botezați în „Numele *Domnului* Isus” (Faptele apostolilor 8.16), iar „Evanghelia *Domnului* Isus a fost propovăduită” (Faptele apostolilor 11:20). Nu și-au dat viața pentru Împărat, ci „pentru Numele *Domnului* nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 15.26). Nici Împăratul nu a fost înălțat, ci „frica a căzut peste toți și Numele *Domnului* Isus a fost înălțat” (Faptele apostolilor 19.17). De asemenea, slujba nu s-a primit de la Împărat, ci „de la *Domnul* Isus” (Faptele apostolilor 20.24).

După ce Domnul Isus a fost respins de poporul Său pământesc, El a vorbit - la mărturisirea lui Petru: „Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu” - despre zidirea Adunării Sale (Matei 16.16-18). Nu numai că Domnul Isus a purtat pe cruce păcatele tuturor celor care într-o zi vor crede în El, dar El a iubit atât de mult Adunarea sau Biserica încât S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5.25). Coborârea Duhului Sfânt a creat o nouă societate de oameni, un om nou (compară cu Efeseni 2.10-18). „Noi toți am fost *botezați de un singur Duh într-un singur trup*, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi, și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1. Corinteni 12.13)

Mai târziu, Domnul Isus i S-a arătat apostolului Pavel și i-a dezvăluit o taină pe care Dumnezeu o avea în inima Sa de veacuri (compară cu Faptele apostolilor 26.16; Efeseni 3). Așadar, astăzi trăim în timpul în care Dumnezeu a revelat o taină, iar acest timp va continua până când Hristos va reveni, Se va întoarce din nou la națiunea pământească a lui Israel și va împlini toate promisiunile pe care Dumnezeu i le-a făcut în Vechiul Testament (compară cu Faptele apostolilor 3.19-21; Romani 11.29). Facem parte dintr-un timp foarte diferit și special, care nu a fost anunțat în Vechiul Testament. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că noi, copiii lui Dumnezeu de astăzi, am ajuns să avem cu Împăratul respins o relație diferită de cea pe care izraeliții o așteptau pentru ei înșiși. Cu siguranță că Isus Hristos are un drept asupra noastră, dar atunci ca *Domn* și nu ca Împărat.

Am văzut mai sus că acum există o societate de oameni cu totul nouă; ea se numește Adunare sau Biserică. Această comunitate este trupul lui Hristos și este atât de strâns legată de Hristos încât suntem numiți mădularele Lui. Prin trupul Său, ceva din El este încă vizibil în această lume. Deși Hristos este absent, El este încă reprezentat de trupul Său pe pământ. Pentru a descrie mai exact apropierea noastră de Hristos, apostolul Pavel vorbește în Efeseni 5.25 despre soții care trebuie să-și iubească soțiile așa cum Hristos a iubit Adunarea. Nu

numai că am fost uniți în mod intim cu Hristos, dar, așa cum am văzut deja, am intrat într-o relație de dragoste în care afecțiunile noastre sunt pentru Mirele nostru ceresc. Această unire cu Hristos ne-a adus în imediata apropiere a Tatălui. Pentru că Hristos este acolo cu Tatăl, și noi avem această apropiere de Tatăl, astfel încât putem spune: „Ava, Tată” (compară cu Romani 8.15; Galateni 4.6). De asemenea, noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt și am fost „apropiați prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2.13-18). Această apropiere nu a existat în Vechiul Testament și nu va exista nici în viitoarea Împărăție a păcii, după cum arată clar profetul Ezechiel.

Pe aceeași linie cu „problematica Împăratului” este și problematica noului legământ. Și aici mulți spun că noul legământ ar fi încheiat cu Biserica. Dar Noul Testament nu spune acest lucru în niciun loc. Dimpotrivă, Evrei 8.6-13 confirmă că noul legământ este valabil pentru casa lui Israel. Deci, nu se vede că în noul legământ există doar două părți: Dumnezeu și Israel. În ce fel suntem noi, ca Biserică, implicați în acest legământ? Noi nu stăm nici de partea lui Dumnezeu și nici de partea lui Israel. Cu toate acestea, noi, creștinii, avem de asemenea a face cu noul legământ. De ce? Pentru că suntem intim legați de Mijlocitorul și Garantul noului legământ, iar favoarea lui Dumnezeu, așa cum va fi arătată lui Israel în noul legământ, se extinde și asupra noastră. Noi suntem trupul lui Hristos! Dar noi nu suntem un partid de alianță. Așadar, în ziua viitoare vom sta într-o relație foarte diferită de cea a lui Israel.

O societate cerească

Dacă Israel avea încă nenumărate promisiuni legate de *pământ*, noua societate de oameni este legată de *cer*: ei au o „speranță păstrată în ceruri” (Coloseni 1.5); „cetățenia lor este în ceruri” (Filipeni 3.20); nu există comori pentru ei pe pământ (compară cu Matei 6.20); ca străini și fără cetățenie (1. Petru 2.11), ei nu sunt „din lumea aceasta” (Ioan 8.23) și, potrivit voinței Tatălui, ei sunt „scoși din veacul rău de acum” (Galateni 1.4). Aici nu există o continuitate cu Vechiul Testament. Diferența față de un credincios din Vechiul Testament nu ar putea fi mai mare în această privință. Este adevărat că și patriarhii au privit spre o locuință cerească (compară cu Evrei 11), dar binecuvântarea cerească nu era chemarea lor specială. Astfel, noi ne bucurăm astăzi de anumite binecuvântări pământești, chiar dacă ele nu sunt chemarea noastră specială (de exemplu, căsătoria).

Dacă vom fi atenți la aceste contexte, vom înțelege tot mai mult de ce primii creștini nu vorbeau despre *Împăratul* lor, ci despre *Domnul* lor. Nu din lipsă de respect, ci pentru că au înțeles că se aflau într-o relație specială cu Domnul Isus.

Ideea de Împărat include întotdeauna (1) o distanță față de poporul său și (2) grade, fiecare cu locul său și cu propria măsură de apropiere sau distanță; acest lucru include din nou relații diferite între aceste grupuri. Însă Duhul lui Dumnezeu s-a străduit să clarifice - mai ales în Efeseni 2 și 3 - că noi am ajuns la o apropiere atât de Domnul, cât și de Dumnezeu Tatăl, cum nu poate fi alta mai mare, și că dincolo de aceasta nu mai există acum privilegiile de niciun fel pentru vreo grupă. Chiar și cea mai mare diferență - cea dintre iudei și națiuni - a fost complet eliminată. Toți au aceleași binecuvântări spirituale, toți au aceeași apropiere. Așadar, atunci când Îl vedem și ne adresăm Domnului ca fiind Împăratul nostru, acționăm complet contrar eforturilor Duhului lui Dumnezeu de a ne face mari binecuvântările creștine propriu-zise.

Primii creștini, însă, au înțeles foarte bine că au avut totuși calea lor în domeniul de guvernare al Împărăției lui Dumnezeu, când apostolul Pavel scrie: „Aceștia sunt singurii împreună-lucrători cu mine în Împărăția lui Dumnezeu, care mi-au fost o mângâiere” (Coloseni 4.11), sau când apostolul Ioan din Patmos scrie: „Eu, Ioan, fratele vostru și împreună-părtaș la necazul și Împărăția și răbdarea în Isus...” (Apocalipsa 1.9).

Cine și-a însușit bine învățătura apostolului Pavel a înțeles: în „administrarea plinătății timpului” (Efeseni 1.10), prin care se înțelege viitoarea Împărăție de o mie de ani a păcii, Domnul Isus va fi Capul tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ; totul Îi va fi supus. Și acum urmează învățătura de neînțeles a apostolului: Adunarea din timpul acesta nu numai că este scutită de acest lucru, ci ea este chiar „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.21-23)! Când Hristos Își va lua domnia, Adunarea va fi unită cu El ca trup al Său. Ea va fi mireasa alături de El. El Își va „prezenta” Biserica „slăvită” (Efeseni 5.27); ea va reflecta slava Sa (Apocalipsa 21.10,11). Sentimentele și afecțiunile Sale cele mai intime aparțin Miresei Sale, care Îi mișcă inima. Nu ar trebui oare ca acest lucru să ne miște și inimile noastre, pentru ca ele să se adreseze Domnului într-o manieră corespunzătoare acestei apropieri?

Și, de asemenea, în mod individual, El nu este „Împăratul meu”, ci este *Domnul* meu. Ce apropiere profundă exprimă Pavel când scrie în Filipeni 3,8 despre „Domnul *meu*” și ce afecțiune intimă se desprinde din cuvintele Mariei Magdalena: „L-au luat pe Domnul *meu* și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20.13). În ambele cazuri, denumirea „Domnul” nu este o imagine a distanței, ci a apropierii. Iar când Toma află despre Domnul Isus nu doar din auzite, ci fiind atât de aproape de El încât Îl poate atinge pe Domnul, el exclamă: „Domnul meu” (Ioan 20.28). Este ciudat: mai ales cei cărora le place să cânte „Împăratul meu” vorbesc adesea doar despre „Isus” în loc să spună „Domnul Isus”.

Având în vedere aceste fapte provocatoare, nu ar trebui să spunem că Domnul Isus trebuie chiar să fie mâhnit, dacă noi exprimăm prin cântecele noastre ceva care arată doar că nu am înțeles corect adevărata noastră poziție și relație cu El și unii cu alții? Cu siguranță Domnul Isus se uită la inimile noastre și este foarte răbdător cu noi, dar cu toate acestea El Își dorește inimi înțelepte. Cât de des a fost foarte mâhnit când proprii Săi ucenici nu L-au înțeles. Nu ar trebui să ne străduim să-L laudăm cu mai multă înțelegere? Oare nu caută Tatăl închinători care să L se închine în „duh și adevăr” (Ioan 4.23)?

În afară de aceasta, în epistole nu citim nimic că Împărăția lui Dumnezeu a fost *vestită*, așa cum citim încă în Faptele apostolilor (Faptele apostolilor 14.22; 20.25; 28.23,31). Evident că noile revelații despre Adunare, pe care Domnul i le-a comunicat apostolului Pavel, includeau învățăturile despre Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, cine a înțeles bine învățătura apostolului nu trebuia să presupună că învățăturile despre Împărăția lui Dumnezeu au devenit depășite, ci că ele erau incluse în noua revelație despre casa lui Dumnezeu, Adunarea lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Chiar dacă Împărăția lui Dumnezeu nu mai era propovăduită în același mod ca în Faptele apostolilor, ideea de Împărăție este încă preluată (Romani 14.17; 1. Corinteni 4.20; 6.9,10; 15.24,50; Galateni 5.21; Efeseni 5.5; Coloseni 1.13; 4.11; 1. Tesaloniceni 2.11; 2. Tesaloniceni 1.5; 2. Timotei 4.1; 4.18; Evrei 12.38; Iacov 2.5; 2. Petru 1.11). Acest lucru arată clar că, în ciuda poziției noastre înalte în Hristos, avem un Domn căruia trebuie să ne supunem.

În acest context, este mai mult decât interesant faptul că, după Faptele apostolilor 21 nu mai citim nimic, că primii creștini ar mai fi fost numiți „ucenici”; această denumire avea și o referire mult mai clară la Împărăția lui Dumnezeu. Însă, acest lucru nu înseamnă că însușirile uceniciei nu au nimic de spus pentru noi, dar dacă ne comportăm ca și creștini, ca sfinți, ca preaiubiți, ca și copii, ca fii, ca slujitori, etc. în modul în care Dumnezeu a planificat și stabilit, atunci îndeplinim automat toate însușirile ucenicilor și chiar mai mult decât atât.

Evanghelia Împărăției

În relatarea Domnului Isus din Matei 24.14 despre timpul sfârșitului se spune: *Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul*. Întrebarea care se leagă aici este: Nu este oare însărcinarea noastră să predicăm această *Evanghelie a Împărăției*?

Dar trebuie să luăm în considerare cui vorbește Domnul Isus despre timpul din urmă și ce timp are El în vedere în mod deosebit aici: Domnul se adresează rămășiței iudaice, lucru pe care îl aflăm din finalul pasajului din Matei 23.37-39. Este timpul de dinaintea necazului cel mare (compară cu Matei 24.15-22), căci se spune: „Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24.14). Scurt timp înainte de sfârșitul acestui veac, „această „Evanghelie a Împărăției” va fi predicată și nu va avea un conținut diferit de cel de la începutul slujbei Domnului, când atât Ioan Botezătorul, cât și mai târziu Domnul Isus însuși au predicat Evanghelia Împărăției. Mesajul lor era: Împăratul vine, respectiv, Împărăția este la ușă, s-a apropiat. Când acest sfârșit de veac se va apropia, Biserica va fi deja răpită.²

Bineînțeles că putem vesti și astăzi această Împărăție oamenilor, mai ales dacă ne gândim că ne aflăm cu puțin timp înainte de acest timp al sfârșitului. Le putem spune oamenilor că Domnul Isus va veni din nou pentru judecată și apoi ca Împărat va instaura o Împărăție pe pământ. Acesta este un avertisment serios pentru ei să se convertească. Oamenii chiar au nevoie să li se arate din nou conținutul Evangheliei veșnice: și anume, că Dumnezeu este Creatorul, „care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele de apă” (Apocalipsa 14.7). Căci astăzi oamenii sunt atât de otrăviți de doctrina evoluționistă, încât nu mai cred în acest lucru. Cu toate acestea, Evanghelia noastră propriu-zisă este însă una diferită. Ea este încă cea mai minunată Evanghelie care există: „Evanghelia slavei lui Hristos” (2. Corinteni 4.4), „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.24), „Evanghelia slavei binecuvântatului Dumnezeu” (1. Timotei 1.11).³ Dar conținutul Evangheliei Împărăției nu este așteptarea unui creștin credincios: el nu așteaptă nici judecata, nici pe Antihrist, ci pe Domnul Isus pentru a răpi Biserica Sa și pe toți cei care au adormit în Hristos (compară 1. Tesaloniceni 4.13-18). În timp ce mesajul Evangheliei Împărăției va fi: „Vine Împăratul”, creștinii strigă și se roagă: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.17-20).

„Împăratul” în Faptele apostolilor 17.6,7

Faptele apostolilor 17.6,7: Și, negăsindu-i, îi târau pe Iason și pe unii frați înaintea magistraților, strigând: „Aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici; pe aceștia Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt Împărat: Isus.”

În final vrem să ne ocupăm cu pasajul biblic din Faptele apostolilor 17.6,7, care este citat deseori de unii adepți ai cântărilor Împăratului. Din punctul nostru de vedere, un lucru este de necontestat: nicio doctrină viabilă nu poate fi construită pe acest pasaj. Pare să fie aproape singura picătură de apă pentru susținătorii cântărilor Împăratului și este citat mereu în acest context. Dar să ne gândim bine cine vorbește de fapt aici: sunt cei care au încercat să impute răul creștinilor. Acest pasaj biblic este în aceeași linie cu Ioan 19.12: „Pilat căuta să-L elibereze; dar iudeii strigau, spunând: «Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului»”. Dacă iudeii acuzatori voiau să-i întoarcă cumva pe romani împotriva creștinilor, trebuiau să discute cu ei în acest fel. Chiar Pilat a fost descurajat să Îl elibereze pe Domnul Isus prin acest fel de argumentare. Mai mult, este foarte posibil ca primii creștini să le fi explicat iudeilor că aceștia își respinseseră propriul Împărat. Acest lucru nu înseamnă însă că ei înșiși vorbeau despre Domnul Isus ca fiind și Împăratul lor. Dimpotrivă, am văzut deja mai sus că primii creștini vorbeau întotdeauna despre *Domnul* Isus (Faptele apostolilor 16.31; 4.33; 8.16; 11.20; 15.26; 19.17; 20.24).

Diverse trepte de relații

Uneori se spune că există diferite niveluri de relație în adresarea către Domnul. În sine, această idee este corectă. Domnul Isus nu este numai *Domnul* nostru, ci El ne numește și *prietenii* și chiar *frații* Săi; El este *Marele* nostru *Preot*, așa cum este și *Creatorul* nostru. Cu toate acestea, nu găsim niciun pasaj din Noul Testament în care noi, creștinii credincioși, să ne adresăm Domnului în rugăciune sau în cântare ca prietenul *nostru*, prietenul *meu* sau fratele *meu*. Dacă El ne numește prietenii și frații Săi, este un lucru, dar nu trebuie să tragem concluzia că și noi putem să ne adresăm Lui în acest fel (Scriptura nu ne dă niciun indiciu în acest sens; dimpotrivă!). Pe de altă parte, citim în epistola către Evrei că Domnul Isus este „*Marele nostru Preot*” (Evrei 4.14,15; 8.1), și totuși, aproape nimeni nu l se adresează în acest fel. Pe de altă parte, în cântări, Îl cântăm adesea pe Domnul ca Mare Preot al nostru, iar Scriptura însăși ne dă exemple în acest sens. Aceasta este diferența față de „cântările Împăratului”; Noul Testament nu ne dă nici măcar un indiciu în acest sens.

Desigur, există și astăzi cântări în care putem cânta despre Domnul ca Împărat: când este vorba de poziția Sa în Împărăția păcii sau de supremația Sa ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Pentru că, bineînțeles, noi ne bucurăm deja acum,

- ca pe pământ, unde pentru El s-a avut doar o cunună de spini, El să poarte în curând o cunună cu multe diademe;
- ca aici, unde L-au lovit cu un toiag pe cununa de spini de pe cap, să țină în mână sceptrul divin;
- ca aici, unde nu aveau pentru El decât o cruce, să stea în curând pe tronul Lui.

Însă El nu este „Împăratul *nostru*” sau „Împăratul *meu*” așa cum El va fi realmente în Împărăția păcii pentru poporul Său Israel.

Concluzie

Noi, ca și creștini credincioși, am fost plasați în Împărăția Fiului dragostei Tatălui (Coloseni 1.13). El nu este doar Împăratul care va fi recunoscut ca atare într-o zi pe pământ, ci și „Fiul dragostei Sale”. El este Preaiubitul Tatălui - așa Îl cunoaștem astăzi pe Domnul Isus - și pentru că suntem în Fiul și am primit viața Fiului, Tatăl ne iubește așa cum Îl iubește pe Fiul (Ioan 17). Niciun credincios din Vechiul Testament nu a ajuns să se bucure de această „nespus de mare bogăție a harului Său în bunătate” (Efeseni 2.7), iar Cuvântul nu spune nimic despre o asemenea apropiere în viitoarea Împărăție a păcii. Nemeritat, am ajuns să ne bucurăm de o relație care, fără îndoială, nu poate fi mai înaltă și pentru care nu putem decât să ne plecăm genunchii în semn de închinare în fața Fiului și a Tatălui.

Tradus de la: [Buchvorstellung: Anbetung im 21. Jahrhundert](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Mai multe pasaje din Biblie par să indice faptul că Împărăția lui Dumnezeu pe pământ astăzi este totuși legată cu persoana Domnului: Efeseni 5.5; Evrei 1.8; 2. Timotei 4.1,18; 2. Petru 1.11; Apocalipsa 11.15. Totuși, o examinare mai atentă a acestor pasaje arată că ele se referă la viitoarea Împărăție a păcii, când toate lucrurile din ceruri și de pe pământ vor fi supuse lui Hristos.

[2] Vezi< <https://www.soundwords.de/ro/de-ce-eu-cred-ca-rapirea-va-avea-loc-inaintea-necazului-cel-mare-a11024.html>>[Acces: 25.05.2021]

[3] Vezi< <https://www.soundwords.de/ro/sunt-mai-multe-evangelii-decat-numai-una-singura-a11643.html>>[Acces: 25.05.2021]